

δικτύας ηλικίας και της παραμυθίας της εαυτού πα-
 τοίδος. Ουδεν τούτων αληθεύει. Ο Πλούταρχος ει-
 ναι χρονολογικός ο πρώτος των φιλοσόφων, οτινες
 κατά τους πρώτους μ. Χ. χρόνους ανεκίνησαν της
 εθνικής ζωτικής την ελπίδα εσθόμενην τέρσαν, ίνα
 εξαντλήσθαι μηδέν φλόγα η καν οπισθορεί τινας.
 Προς δε τούτους κάτεχει εν τούτοις την πρώτην τά-
 ξιν ουχι διά τού μεταφυσικού θένους, αλλά διά
 της ευθυμίας του πνεύματος και της ακοιδούς
 και ορθής θυναιθθόσεως του πρακτεου και του κα-
 τουωτός. Παρα τούσ διωχουμένους κριτικόν τινόν
 δεν θναιροπόζει τού πολυθεϊσμού την αναστήλωσιν
 τούτο δε αποτελεί την καταδωλωτάτην της πνευμα-
 τικής αυτου υπερβολής ενδειξιν. Και αλιθός η ανόθ-
 ωσις παρηκμακός θρησκείματος είνε παραδο-
 λωτάτη χίμαιρα· μόνη η δημιουργήσασα αυτό έμ-
 πνευσις ήδύνατο ν' αναωπυρήσθαι αυτό, την δε θαυ-
 ματουργόν ταύτην έμπνευσιν ουδεις κατ' άρέσκειαν
 δύναται, γά διαθείσθαι. Πλανώται, άλλως τε, εις τών
 εξωτεριών φαινόμενων ο συγγών δύο ώλας διάφο-
 ρα πράγμασιν, την ήλιον διλογού, ανααστήσασιν λα-
 τρείας ενός μετά της πίστεως, νόσση ύται ήτανυ

(Ακολουθεί) ο νοτ πλ. CHARLES LÉVEQUE

(Μεταφράσις ΦΩΤΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ)

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΓΚΛ

Απερσίσειεν εκ νέου να επισκεφθῆ σὴν σινηνῶν
 κατὰ τὴν προηγούμενην ἰσπερὰν παιγνίωι, ὅνα, πυκν-
 τήσαστίνῶ τῶν τῆς συντροφίας, ζήτησῆ τὸν κύνα
 καὶ τὸ ποροβόλον αὐτοῦ! Ἐγερθεῖς ὅπως βαδίση ἡ
 σθάνῃ τοῦ κρυθῦ, αὐτοῦ ἐσκληρυνένου, καὶ στε-
 ρομένου, τῆς συνήθου, αὐτῶν ἐλαστικότητος. « Αἰ-
 ὄρειναι αὐταὶ πεδιάδες δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν
 ἰδιοσυγκρασίαν μου », εἶπεν ὁ Ρίπ, « ἂν δὲ ἔγεγα τῆς
 παιδιᾶς ταύτης προσβλήθῶ ὑπὸ ρευματισμῶν καὶ ἀνιχ-
 κασθῶ γὰ ριζοσπῆσθαι ὅ, ἔχω λογαριασμὸς μετὰ τῆς κ.
 Βῆν Γουίγκλ ». Δυσκόλως κατελθὼν εἰς τὴν κοιλάδα,
 εὔρα τὴν χαράδραν, σὴν ὁποῖαν διέβη μετὰ τοῦ εταίρου
 αὐτοῦ τὴν προηγούμενην ἐσπερῶν, ἀλλὰ πρὸς ἐκπλη-
 ξιν αὐτοῦ ὄρεσιν, τι ρεῦμα, ἀπρίζον, κατέρρεεν ἐκει-
 θεν, πηδῶν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ πλῆθυν ἴην
 κοιλάδα λῶλων μορμυρισμῶν ὁπωσδήποτε κατώρθωσεν
 ν' ἀνέλθῃ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, μετὰ κόπου διερχόμε-
 νος διὰ πυκνῶν δασῶν σαρύδας, σασχράς καὶ ὄγραϊον
 λεπτοκαρυῶν, ἀναχαλιτιόμενος ἐνίστε ἢ καὶ περιπλε-
 κόμενος, ἐκ τῶν ἄγριων κλιμακῶν, ἄτινα περιεπύλι-
 σον τοὺς ἔλικας καὶ θάλλους αὐτῶν ἀπὸ δένδρου εἰς
 δένδρον, ἐξεκπλοῦντα εἶδος δικτύου γέν ἰσῆ ὀδῶ
 αὐτοῦ. εἶτο, υποβουλιφ νοναμινισφ ὅτ ἰθλιγῆς ὅτ

Ἐπὶ τέλους εἶθασεν ἐκεῖ ἐνθα τὸ χάσμα ἔγρωει
 διὰ μέσου βράχων πρὸς τὸ ἀμειθέατρον, ἀλλ' οὐδό-

λων ἐναπέμειναν ἴχνη τοιοῦτου τίνος ἀνοήματος.
 Οἱ βράχοι ἐπρὸς ἴσας ὄντων καὶ ἀκίβρατον πείχους
 ἀνωθεν τῆς ἄπρηθι ἐν εἶδει, σιμῶνας, πτερωτοῦ ἄρῶ
 κατεκυλίετο πρὸ τοῦ ἄρῶ, χυμῶμαν ἄγκας, βαθεῖας, καὶ
 εὔρειας λεκάνης, μελαίνης ἐκί, πῆρ σκαζῆς τοῦσπερ κω
 κλοῦντος δάσους. Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ πτωχὸς Ρίπ
 ἐκ μέσου φωνῶν καὶ συρίζων, ἐκάλει τὸν κύνα αὐτοῦ
 ἀλλ' ὡς μόνον ἀπάντασιν ἤκουε πῶν κρωγῶν σιωρῶ
 ἀνηρῶν καρζῶν, οἱ τινες ἐπῆλζον ὀψήλα ἢ ἐπ' ἄερί
 ἄτινα ἐσπῆλζον ἐπικρατέμενον εὐήλων κρημνοῦ καὶ
 ἀτινα ἐσπῆλζον ἐν τῶ θείῳ αὐτῶν ἐρκίνοντο ὡσεὶ βλε-
 πῶντῶ κατὰ καὶ εὐπαικίοντῶ τὴν ἀσχηγανίαν τοῦ πτω-
 χοῦ ἀνδρός. Ἦ εἶδει λοιπὸν γενέσθαι ἡ πρώτῃ παρη-
 χέτο καὶ ὁ Ρίπ ἐλιμοκτόνει, ἄτε στερηθεῖς τοῦ προ-
 γεύματος αὐτοῦ. Να παραιτήσῃ τὸν κύνα καὶ τὸ πύ-
 ροβόλον αὐτοῦ, ἐλυπέιτο, ἐφοβείτο, δὲ μήπως ἀπα-
 τήσῃ καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν ἦτο
 δυνατὸν καὶ γὰ ληρώτη ἐν μέσῳ τῶν δασῶν. Ἐκί-
 νησε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν, ἐέρριψε τὸ ἐσχωριασμένον
 πυροβόλον ἐπὶ τῶν ὄμων καὶ μετὰ καρδίας πλήρους
 ταρχῆς καὶ ἀθρηονίας ἐτόρπη ἴην πρὸς τὸν οἶκον
 ἄγρουσαν.

Πλησιάζων πρὸς τὴν κομὴν ἀπήντησε πλῆθος ἀν-
 θρώπων, ἀλλ' οὐδένα ἐξ ὧν ἐγνώριζε, τοῦθ' ὅπερ
 καὶ ἐξέπληξέ πῶς αὐτὸν, ὅτι, ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς
 γνωρίζοντα τοὺς πάντας ἐν ταῖς πέρις. Καὶ ἡ ἐνδυμα-
 σία αὐτῶν πρὸς τούτους διέφερε κατὰ τὸν συρμόν,
 ἐκείνης, ἐν ἧ αὐτὸς ἦτο εἰθισμένος. Πᾶντες δ' ἐκεῖσε
 νοι μετ' ἴσων ἐνδείξεων ἐκπλήξως ἐρριπτοῦ τὰ βλεμ-
 ματῶ ἐπ' αὐτοῦ, διαρκῶς θωπεύοντες τὸ γένεον αὐ-
 τῶν. Ἦ ἀδύκκοπος ἐπὶ ἀκλήφει τῆς χειρονομίας, ταύ-
 τῆς εἶχε καταπέσει τὸν Ρίπ ἄκοντῶ νὰ πρῆξῃ τὸ
 αὐτό, ὅτε πρὸς ἐκπληξιν αὐτοῦ εὔρεν ὅτι τὸ γένεον
 αὐτοῦ ἐκτῆσατο μήκος ἐνός πῶδος!

Εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τοὺς προποδᾶς τοῦ χωρίου. Σω-
 ρὸς παιδιῶν ἀγνώστων παρηκολουθούον αὐτὸν, κατα-
 συρίζοντα τοῦτον καὶ δεικνύοντα τὸ παλιὸν αὐτοῦ γε-
 νειον. Οἱ κύνες πρὸς τούτοις, ὡν οὐδένα ἀνεγνώριζεν
 ὡς παλαιὸν αὐτοῦ φίλον, ὤλακτρον, αὐτοῦ διαβλίνον-
 τος. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον ἦτο μεταδεδηγμένον, ρε-
 πλειότερον καὶ πολυπληθέστερον ἢ πῆρνον σείρασι
 οἰκιῶν, ἄς οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἴδειν καὶ τὰ τοῖ-
 κεια δ' αὐτῶ καταρῶγῶ ἠρκανίσθησαν. Ἐἶνα ὄνομα τῶ
 ὑπῆρχον ἀνωθεν τῶν θυρῶν — ξένα πρόσωπα ἐν ταῖς
 θυρίσι — τὸ πᾶν ἦτο ξένον. Ἦδη ὁ νοῦς ἠπάτα αὐ-
 τόν, ἠρῶχτο δὲ ἀμειβάλλων μήπως αὐτὸς τε οὗτος
 καὶ ὁ περὶ αὐτὸν κόσμος κατεῖχοντῶ ὑπὸ γοητείας.

Βεβαίως τοῦτο ἦτο τὸ χωρίον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου εἰ-
 χεν ἀναχωρήσει μόνον τὴν προπεραίαν, ἔκει ὕφουγτο
 τὰ ὄρη Κῶσπικιλ — ἐκεῖ εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἔρρεεν
 τὸ ἀργυροῦς Οὐδσων, εὔρισκετο δ' ἀκριβῶς ἐν τῇ θέσει
 αὐτοῦ πᾶς λύφος καὶ πᾶσα κοιλῆς ὡς καὶ πρότερον.
 Ὁ Ρίπ ἐν περιπλοκῇ ἐθρίσκειτο ἀσχηγανίῶν ἢ ἐξέτη
 ἢ σῆλῃ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐσῆλθη καθ' ἑαυ-
 τὸν « ἐλευσίνως κατέστρεψε τὴν τάλαιπυρὸν κε-
 φαλήν μου! »

*) Ἴδε ἀριθ. 51, σελ. 745 — 747.

Μετὰ δυσκολίας κατώθησε γὰρ εὖρῳ τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἵκνουσιν πρὸς τὴν οἰκίαν μετὰ σιωπῆλου φόβου ἐπλησίασε. Ἄτε ἀγαμένων καθ' ἑκάστην στιγμὴν ἡ ἀκούσῃ τὴν ῥέσιαν φωνὴν τῆς κ. Βάν Γουίγκλ. Τὴν οἰκίαν εὖρε κατεστραμμένην, τὴν στέγην καταπεσρῶσιν, πᾶς θυρίδας τεθραυσμένας, καὶ τὰς θύρας ἐξηραμένους τῶν στραγγίλων αὐτῶν. Κύων δὲ ἡμίθανός ἐκ τῆς πείνης καὶ ἔχων ὁμοιότητα πρὸς τὸν Λύκον ὑπεκρύπτετο περὶ αὐτὴν. Ὁ Ρίπ ἐκάλεισεν αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ὁ ἀκύλας ἐγούλλισεν, ἔδειξε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ προῆλθε. Τοῦτα παύματα ἦτο ἀσπᾶστον τραγικῶν καὶ αὐτὸς ὁ κύων μου ἐστένεξεν ὁ πτωχὸς Ρίπ καὶ ἔληθμονόησε, λοιπόν!

Ἐπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ γὰρ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἢ κ. Βάν Γουίγκλ, ἐτήσῃ πάντοτε ἡττορεπισμένην. Ἦτο δὲ κενὴ, παραμελημένη καὶ φανερῶς ἐγκαταλειμμένη. Ἡ ἐράμωσις αὐτῆ διεσκέδασε πάντας τοὺς σύζυγικους αὐτοῦ φόβους, ἐσώγει μεγαλοφῶνως τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, τὰ μεμονωμένα δωμάτια ἤχρσαν ἐπὶ στιγμὴν ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ εἶτα γενικῶς πάλιν ἐπεκράτησε σιγῆ.

Ἦδη, ἐξελθὼν ἐν σπουδῇ, ἐσπευσεν εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ καταφύγιον, εἰς τὸν ξενῶνα τοῦ χωρίου, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐξηρακίσθη. Ἄντ' αὐτοῦ ἴστατο σαθρὸν ξύλινον κτίριον μετὰ μεγάλων χαινοσῶν θυρίδων, ὧν τιμεινίσαν τεθραυμέναι καὶ διὰ παλαιῶν πύλων καὶ χιτωνίων ἐπιδιωρθωμένα, ἀνῶθεν δὲ τῆς θύρας ὑπῆρχεν ἡ ἀνάχωμάτων ἐπιγραφή: «Ξενοδοχεῖον τῆς ἐνώσεως Ἰωνάθαν Δουλάτλ». Ἄντ' τοῦ μεγάλου δένδρου, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς τὸ γὰρ προφυλάττει τὸν ἡρεμῶν καὶ παλαιὸν ἐκείνου ὀλλανδικὸν ξενῶνα, τῶρα ὑψῆτο ἐκεῖ ὑψηλὴ καὶ γυμνὴ δοκός, φέρουσα τι ἐπὶ κορυφῆς ὅμοιον πρὸς ἐρυθρὴν νυκτερινὴν καλύπτραν, ἐντεῦθεν δ' ἐκυμάτιζε σημαία, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε παρόμοιος αὐρὸς ἀστέρων καὶ γραμμῶν· πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν παράδοξα καὶ ἀκατάληπτα. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἀνεγνώρισεν οὗτος ἐπὶ τῆς εἰκόνος τὸ πορροροῦν πρόσωπον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὑπὸ τὰ ὅποιον, παλλᾶντις ἀκπαυόμενος, ἐκῆπιξεν· ἀλλὰ καὶ ταῦτα παραδόξως ἦν μεταμειομορφωμένον. Τὰ ἐρυθροῦν φέρεμα ἀντικατέστη διὰ κυανοῦ καὶ γουσοειδοῦς, ἀντὶ σκῆπτρου ζῆφος ἐν τῇ χειρὶ ἐκρατεῖτο, ἢ κεφαλή ἦν κεκασμημένη διὰ πύλου τριγώνου, κατώθεν δὲ ἐφαίνοντο διὰ μεγάλων χαρακτήρων αἱ λέξεις: Στρατηγὸς Οὐασιγιάτων.

Ἐπῆρχε μὲν ὡς συνήθως, πλῆθος ἀνθρώπων περὶ τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ ὧν ὁ Ρίπ ἐνεθιμείτο. Καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτήρ τοῦ λαοῦ ἐφαίνετο μεταβεβλημένος. Ἄντ' τῆς συνήθους φλεγματικῆς καὶ τὸν ὕπνον προκαλοῦσῆς γαλήνης ἐπεκράτει πολυπράγμων τι, θεωρηθῆσας καὶ φιλόνηκον ὕψος. Μάτην ἐζήτει οὗτος τὸν σοφὸν Νικόλαον Βέδδερ μετὰ τοῦ εὐρέως αὐτοῦ προσώπου, τοῦ διπλοῦ πώγωνος καὶ τῆς κομφῆς μακρῆς καπνοσύριγγος, ἐκπέμποντα νέφη καπνοῦ ἐκ τοῦ καπνίσματος αὐτοῦ, ἀντὶ κενῶν ἀγορεύσεων, ἢ Βάν Μπούμελ, τὸν διδάσκαλον, ἀπαγγέλλοντα τὰ περιεχόμενα παλαιῶς ἐφημερίδος. Ἄντ' τούτων ὑπῆρχεν ἀνῆρ

ἰσχνὸς καὶ χολερικὸς τὴν ὄψιν, τὰ θυλάκια πλῆρη ἔχων γραμματίων, εὐπαθῶς δημογερῶν περὶ τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν, περὶ ἐκλογῶν τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου, περὶ ἐλευθερίας, περὶ τοῦ λοῦου Μπζγκάρ, περὶ τῶν ἠρώων τοῦ 76, καὶ περὶ ἄλλων, ἅτινα διὰ τὸν ἐκθαμβὸν Βάν Γουίγκλ ἀπέτελλον τελεῖαν βαθυλωνίαν.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ρίπ, μετὰ τοῦ μακροῦ μίσου τοῦ γεγεῖου, τοῦ ἐσκωριασμένου κληρονομικοῦ αὐτοῦ πυροβόλου, τῆς ἀλλοχότου αὐτοῦ ἐαυτομασίας καὶ τοῦ πλῆθους τῶν παρακλουθούτων αὐτὸν γυναικῶν καὶ παιδίων, προσεῖλκυσε τῆρα κατὰ τὴν πρᾶσιν τῶν τοῦ οἰνοπωλείου πολιτικολόγων. Συναθερισθέντες ὄθεν, ἐπεσκόπων αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ μεγάλης περιεργείας, ὁ δὲ ῥήτωρ, προαπελάσας παρευθὺς καὶ σύρας αὐτὸν μικρὸν κατὰ μέρος, ἠρώτησεν: «Ἐπὶ ποίας μερίδος ἐψήφισεν;» Ὁ Ρίπ ἠτένιξε μετ' ἀγνοίας βλακῆς. Ἐτερος δὲ βραχυσώμους ἀλλὰ πολυπλάγγμων ἀνθρωπισκός, σύρας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ πατῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδός, ἠρώτησεν αὐτὸν, ὁμιλῶν εἰς τὸ οὖς: «Εἰς ποῖους τῶν δύο ἀνῆκεν, εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ομοσπονδίας ἢ εἰς τοὺς δημοκρατικούς;» Ἐξ ἴσου ὁ Ρίπ δὲν ἠδυνάθη νὰ ἐνολήσῃ τὴν ἐρώτησιν, ὅτε γινώσκων τῶν πραγμάτων καὶ σπουδαιότητα ἐπιδεικνύμενος γέρων εὐπατριδῆς, φέρων αἰχμηρὸν τρίγωνον πύλον, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ, χωρίζων αὐτὸ διὰ τῶν ἀγκῶνων, ἐνῶ διήραχτο, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἔστη πρὸ τοῦ Βάν Γουίγκλ, ἐνῶ ὁ εἰς τῶν βραχιόνων αὐτοῦ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ὀσφύος ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ καὶ, ὡσεὶ τῶν ὀσφυδερκῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ αἰχμηροῦ πύλου διεισδυόντων ἐν αὐτῇ τῷ τῆ ψυχῇ αὐτοῦ, ἠρώτησε διὰ τόνου αὐστηροῦ: «Τίνος ἐνεκα προσῆλθεν εἰς τὴν ἐκλογὴν μετὰ τοῦ πυροβόλου ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μετὰ τοῦ παρακλουθούτος αὐτὸν ὄχλου, ἢ μήπως εἶχε σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ ταραχὴν ἐν τῷ χωρίῳ;» «Οἱ μοι, κύριοι,» ἐφώνησεν ὁ Ρίπ ἐντρομὸς πως, «εἰμὶ ἀνῆρ πτωχὸς καὶ ἡσυχος αὐτόχθων, καὶ εὐπειθῆς ὑπῆρχος τοῦ βασιλέως· ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ αὐτὸν!»

Γενικὴ κραυγὴ ἠκούσθη τότε ἐκ τῶν περισταμένων, «συντηρητικὸς εἶναι, συντηρητικὸς! κατὰ σκοπὸς! συγῆς! διώξατε αὐτὸν! ἀπαγάγετε αὐτὸν!» Μετὰ δυσκολίας δὲ μόλις ὁ σπουδαιοφάνης ἐκείνος καὶ τὸν τρίγωνον πύλον φέρων ἀνῆρ κατώθησε νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν τάξιν, ὅτε, δεκαπλασίαν αὐστηρότητα ἐμφαίνων διὰ τῆς συνοφρυώσεως αὐτοῦ, ἠρώτησε καὶ πάλιν τὸν ἀγνωστον τοῦτον ταραξίαν, διὰ τί ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ποῖον ἐζήτει; Ὁ ταλαίπωρος ταπεινὸς διεβεβῆσεν αὐτὸν ὅτι οὐδὲν κακὸν εἶχε κατὰ νοῦν, ἀλλ' ἦλθεν ἐνταῦθα ἁπλῶς πρὸς ἀναζήτησιν τιμῶν τῶν γειτόνων αὐτοῦ, οἵτινες συνείθιζον νὰ μένωσι περὶ τὸν ξενῶνα. «Καλῶς — ποιοὶ εἰσιν οὗτοι; εἰπέ τὰ ὀνόματα αὐτῶν.»

Ὁ Ρίπ ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα ἠρώτησε.

«Ποῦ εὐρίσκειται ὁ Νικόλαος Βέδδερ.» Ἐπὶ τινος

στιγμῆς ἐπεκοιμήθη σιωπῇ, ὅτε γέρον· διὰ λεπτοῦς καὶ ἀδονάτου φωνῆς, ἀπεκρίθη: «Ὁ Νικόλαος βέδ· δερ! ὦ! εἶναι ἀποθνήσκοντες πρὸ 18 ἡδῆ ἐτών! Ἐν τῷ νεκροτάφει τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἐξυλίνη πλάξ, χρησιμεύουσα πρὸς περιγραφὴν τῶν κατ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡδῆ ἐφθόρη καὶ κατεστράφη».

«Ποῦ εἶναι ὁ Μπρόμ Δούτσας;»

«Ὡ! οὗτος καπετᾶχθη εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου· τινὲς λέγουσιν ὅτι ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐφοδοὺ τοῦ Stony Point, ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἐπνιγῆ κατὰ τινὰ θυσίαν πρὸ τοῦ Antony's nose. Ἄγνωστος ἐπακρίβως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπέστρεψε».

«Ποῦ εἶναι ὁ Βάν Μπουμέλ, ὁ διδασκάλος;»

«Καὶ οὗτος ἐπίσης ἐπῆγεν εἰς τοὺς πολέμους, ἥπο μέγας στρατηγὸς τῆς πολιτοφυλακῆς, τῶρα δ' εὐρισκεται ἐν τῷ συνέδριῳ».

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ρίπ ἐνεκρώθη ἐπὶ τῷ ἀκούσασθαι τῶν λυπηρῶν τούτων μεταβολῶν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ παρὰ τοῖς φίλοις αὐτοῦ ὧ καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι εὐρέθη οὕτω μειωμένος ἐν τῷ κόσμῳ. Πρὸς τούτοις πᾶσα ἀπέντησις ἐξέπληττεν αὐτόν διότι ἀφείρα εἰς ἐποχὰς λίαν ἀπομεμακρυσμένας καὶ εἰς συμβάντα, ἅτινα οὗτος οὐδὲως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ: πόλεμον, συνέδριον, Stony Point, δὲν εἶχε πλέον θάρρος ἵνα καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἐξετάσῃ, ἀλλ' ἐκράζεν ἐν ἀπογνώσει: «Δὲν γνωρίζει λοιπὸν κανεὶς ἐνταῦθα τὸν Ρίπ Βάν Γουίγκλ;»

«Ὡ! Ρίπ Βάν Γουίγκλ! ἐφώνησαν δύο τρεῖς· ὦ! ὅταν νὰ μὴν τὸν ξέρουμε! Ρίπ Βάν Γουίγκλ εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἀκουμβᾶ ἐκεῖ σ' τὸ δένδρον».

Ὁ Ρίπ, προβλέψας, παρετήρησεν ἀκριβῶς ἀντιτύπον ἑαυτοῦ, ὅταν ἀνῆλθε τὸ ὄρος, φανερῶς ἐξ ἴσου ὀκνηρὸν καὶ βεβαίως ἐπίσης ρακένδυτον. Ἦδη λοιπὸν ὁ παλαιώτερος κατέληθη ὑπὸ πλήρους συγγίσεως. Ἀμφεβαλλὲ περὶ τῆς ἰδίας ταυτοτήτος καὶ περὶ τοῦ ἂν αὐτὸς ἦτο πράγματι ὁ ἴδιος ἢ ἕτερός τις. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμηχανίας αὐτοῦ ἠρωτήθη πρὸς τοῦ τρίγωνον πῖλον φερόντος ἄνδρος τις ἦτο καὶ πῖλον τὸ ὄνομα αὐτοῦ;

«Ἐλα Θεέ μου» ἐφώνησεν οὗτος ἐξάλλος. «Δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτός— ἄλλος εἶμαι— ὁ ἐκεῖ πέραν εἶναι ὁ ἑαυτός μου— ἀλλ' ὄχι— ἄλλος θὰ ἦναι ἐκεῖνος μόνον φορεῖ τὰ ἰδικά μου ὑποδήματα. Χθὲς τὴν νύκτα ἤμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἐκοιμήθηκα σ' τὸ ὄρος καὶ μού ἀλλάξαν τὸ πυροβόλον καὶ ὅλα ἀλλάξαν καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀλλάξα καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ πῶ τὸ ὄνομα μου!».

Οἱ παρευρισκόμενος ἤρξαντο ἤδη προσατενίζοντες ἀλλήλους, νεύοντες, ἀνταλλάσσοντες ὑπανιγμῶς, διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ τοὺς δακτύλους αὐτῶν ἐπὶ τῶν μετώπων κτυπῶντες. Πρὸς δὲ ἐψιθυρίζον νὰ κατὰλάβωσι τὸ πυροβόλον αὐτοῦ καὶ ἐμπόδισωσιν οὕτω τὸν γέροντα ἀπὸ τοῦ νὰ διαπραχῇ κακόν. Ἀλλ' εὐθύς ὡς τοῦτο ἐλέγχθη ὁ σπουδαιοφανὴς καὶ τρίγωνον πῖλον φερόντων ἀνὴρ ἀπεσύρθη μετὰ τινὸς σπουδῆς. Ἐν τῇ κρίσιμῳ ταύτῃ στιγμῇ γυνὴ ζωνρὰ καὶ χαρίεσσα συνωθεῖτο διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἵνα ἴδῃ τὸν πολὺν ἄνδρα. Εἰς

τὴν ἀγκύλην ἐκοιτᾷ παιδίον· εὐσαρκόν, ὅπερ, ἐκφοβισθὲν ἐκ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ, ἤπρξατο κρᾶζόν: «Σιωπῇ Ρίπ, ἐφώνησεν αὐτῇ, σιωπῇ ἐνόητο, ὁ γέρον δὲν θὰ σε ἀλλοποιήσῃ». Ἦδ' ὄνομα τοῦ παιδός, τὸ ὑπὸς τῆς μητρός, ὁ τόνος τῆς φωνῆς αὐτῆς; πᾶντὰ ἐξηλείφειν σείραν ἀναμνήσεων ἐν τῇ διανοῇ αὐτοῦ: «Ὅποιον εἶναι τὸ ὄνομα σου καλῆ μου γυναικί;» ἠρωτήσεν οὗτος.

«Τουθιθ Γκαρτένιερ.»

«Τὸ δὲ πατρικὸν σου ὄνομα;»

«Ὡ! παλαιώτερος ὀνομαζέτο Ρίπ Βάν Γουίγκλ, ἀλλ' εἶναι ἐικοσὶν ἔτη ἀφ' οὗτο ἀναχωρήσεν ἀπὸ τοῦ σπῆτι μετὰ τὸ πυροβόλον τοῦ καὶ οὐδέποτε πλέον ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ· ὁ σκύλος αὐτοῦ ἐπέστρεψε μόνος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθευρε ἂν ἠυτοκτενήσεν ἢ ἂν τὸν ἤφραν οἱ Ἴνδοι. Ἐγὼ ἤμουν τότε μικρὸ κορίτσι».

«Πῶς, μίαν μόνην ἐρωτήσας ἐναπέλειπετὸ τῷ Ρίπ;» ἦν ἀπῆλθινε διὰ φωνῆς τραυλιζούσης.

«Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου;»

«Ὡ! καὶ αὐτὴ ἀπέθανεν ἰδιόγυτον καιρὸν κατόπιν ἀπ' αὐτὰ· μίαν μέρα θυμῶσε μετ' ἐναντ' αὐτῶς τοὺς ὀδερπόρους τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἐσπᾶσε λοιπὸν μίαν φλέβα τῆς καὶ ἀπέθανεν».

Ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ ἀνέλαυσε τοὺς ἀχίοντες μικρὰ ἀκτίς παρηγορίας. Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ περισσύτερον. ἤρπυσε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μετὰ τοῦ παιδός ἐπὶ τῆς ἀγκύλης.

«Εἶμαι πατέρας σου!» ἐφώνησεν, ἄνεος Ρίπ Βάν Γουίγκλ ποτε— γέρον Ρίπ Βάν Γουίγκλ τῶρα!

Δὲν γνωρίζει κανεὶς ἐνταῦθα τὸν Ρίπ Βάν Γουίγκλ; Πάντες ἴσταντο ἐκθαμβοί, μέχρις οὗ γράφα, κλυο νιζομένην διὰ μέσου τοῦ πλήθους, ὅτε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς καὶ παρατήρησασα κατέβηεν ταῦς τῆς πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ἐφώνησεν: «Εἶναι ὁ Ρίπ, ἔτσι με φαίνεται, αὐτὸς εἶναι! Καλῶς μὲς ἤλθες πάλιν παλαιῆ γείτονα. Μὴ ποῦ ἦσθ κατὰ τὸ δίκαστημα τῶν εἰκοσὶ τούτων ἐτών;»

Ὁ Ρίπ ἀφηγήθη πᾶντα τὰ πάντα, καθόσον ὀλοκλήρον τὸ δίκαστημα τῶν εἰκοσὶ ἐτών παρήλαθ' αὐτόν ὡς μίαν μόνην νύξ· οἱ γείτονες ἐθαύμαζον, ἀκούοντες ταῦτα· τινὲς ἐνευσον πρὸς ἀλλήλους καὶ ἤγγιζόν διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν τὰς παρεῖας· ὁ δὲ ἀγέρωχος ἀνὴρ, ὁ τὸν τρίγωνον φερόντων πῖλον, ὅστις, τοῦ τρόμου διασκεδασθέντος ἐπανήλθεν εἰς τὸ πῆδον, ἐποίησα μυσφασμούς διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἀνίει τὴν κεφαλὴν, ὅτε γενικῆ ἐπήλθε κίνησις τῶν κερφαίων ἐν τῇ ομηγύρει.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τῶν Washington Irving)

ΟΛΓΑ ΑΛΑΞΑΡΙΟΥ